“Tinc ganes de jugar un bàsquet intel·ligent”

“Faré el que em demanin. Vull que l'Uni sigui recordat per aquesta temporada”
“Aquest estiu ha estat un d'aquells que pagaries perquè existís”
“Volia jugar a Europa, i Girona m'ho donava”

Leonor Rodr guez, a la grada de Fontajau Foto: JORDI RIBOT / ICONNA.

Tocava marxar de Salamanca. Eren tres anys. Vaig poder renovar al febrer però abans de fer res volia guanyar la lliga

A la pista, tant se val qui és amiga teva
i qui no. Però si a més li afegeixes un toc de família i d'amistat tot flueix més fàcilment

En un context d'entrenaments intensos sota un termòmetre implacable, al rostre de Leonor Rodríguez (Las Palmas, 21-10-1991) encara no se li ha esborrat la felicitat de la plata olímpica aconseguida a Rio. L'escorta de l'Uni reflexiona sobre l'acceleració que ha viscut la seva vida en els últims mesos.

Què coneix de Girona, a part d'aquesta calor insuportable?

No he pogut veure res. Conec la ciutat d'altres cops que hi he vingut a jugar però en aquests dies he conegut el club, els entrenaments, les jugadores i prou.

Quin efecte tindrà en el seu joc i en el seu ànim la plata de Rio?

Ha estat una experiència increïble. El somni de qualsevol esportista és anar a uns jocs olímpics. Si a més guanyes medalla, esportivament no hi ha satisfacció més gran. És una vivència esportiva que molt pocs podem viure. I aporta experiència, una ment més oberta per voler arribar, per voler repetir. Espero traslladar a la pista aquesta motivació i il·lusió.

Laia Palau em deia que ella, que no plora mai, allà va plorar.

És que aquell moment va ser històric. El somni es fa realitat. De sobte, la que és la teva família durant tot l'estiu està aconseguint un repte històric.

Fins on s'exigeix a vostè mateixa, venint com ve de guanyar la lliga i una plata olímpica?

Jo vull fer la feina tan bé com pugui i acabar satisfeta. Vull que l'Uni Girona sigui recordat per aquesta temporada. Faré el que em demanin l'entrenador i les companyes.

A Salamanca, com es vivia la rivalitat amb Girona?

Entre les jugadores no hi ha rivalitat. Però és lògic que entre els dos favorits i els dos equips d'Eurolliga es vulgui veure competitivitat, bàsquet d'alt nivell. Eren partits de tot o res.

Perquè ve d'on ve i perquè amb els seus triples laterals sempre ha fet mal a l'Uni, té la sensació que se li demanarà molt?

Crec que se'm demanarà el que puc fer, el que ja he demostrat en el passat. La meva primera meta sempre és l'equip. A partir d'aquí, si puc portar a terme el meu joc i fer que totes juguin bé, molt millor.

No ha fet vacances. Com creu que arribarà al gener?

No és el primer cop que no tinc estiu. I aquest ha estat un d'aquells que pagaries perquè existís. És clar que un dia o altre pesarà i diré, "coi, que llarga que és la temporada", però sobretot si guanyes no se't fa tan llarg perquè vols continuar jugant i disfrutant de l'ambient i l'equip. A mi m'agrada jugar a bàsquet, és el que em diverteix, és la meva feina i espero poder-la fer amb un somriure fins que acabi.

Per què va deixar l'Avenida?

Crec que tocava. Feia tres anys que hi era. El club estava fitxant i en aquell moment jo no volia fitxar. Tenia molt clar que el meu primer objectiu era entrar entre les dotze de la selecció espanyola i, un cop allà, superar el preolímpic. Un cop fet això, Salamanca ja tenia l'equip fet. Jo volia jugar Lliga Femenina i competició europea i Girona m'ho proporcionava tot. Vaig poder renovar a Salamanca molt aviat, al febrer, però jo tenia clar que el meu objectiu era guanyar la lliga abans de comprometre'm amb res. Estic molt agraïda a Salamanca, ha estat casa meva durant tres anys i li tinc molta estima.

La temporada passada és la seva millor, pel que fa al joc?

Crec que sí, amb moments millors que d'altres, però sí. Vaig guanyar confiança, vaig fer jugar l'equip i vaig estar positiva.

Sigui'm sincera: quan van canviar Alberto Miranda per Miguel Ángel Ortega cinc dies després que l'haguessin fet fora de Girona, què va pensar?

Res. T'hi adaptes.

No em negarà que és una situació atípica?

Sí, però com moltes coses de la vida. No coneixia de res Ortega i va ser un canvi d'un dia per l'altre. No tens temps de pensar, t'hi has d'adaptar i continuar amb la meta de guanyar la lliga.

Jugava més o menys el mateix amb l'un que amb l'altre, però a vostè qui li pot treure més suc, un perfil d'entrenador més proper i dialogant o un de més contundent, més dur?

De cada entrenador n'aprens alguna cosa i n'aprofites els coneixements. He après de tots dos i he tingut minuts amb tots dos. Van ser moments diferents de la temporada i amb Ortega vam guanyar la lliga, i amb Miranda no, però els estic molt agraïda a tots dos perquè n'he après molt.

Si se n'aprèn de tots, canviem d'entrenador cada any...

No! És millor ser positiu i adaptar-te a les circumstàncies.

Amb la facilitat que té per trobar avantatges, se'm fa la boca aigua només de pensar què poden fer vostè i una veterana tan llesta com Jordana.

Tinc moltes ganes de jugar un bàsquet intel·ligent, de passada, d'equip, de fer un joc més basat en el cervell que en les cames.

Què li sembla la plantilla, amb unes teòriques aleres que són interiors reconvertides?

Serà un equip molt versàtil. No som un equip molt gran, excepte Kris [Alminaite, 2,05] però hi ha gent física i ràpida, i hem d'explotar el que tenim.

Què li sembla que un club capdavanter no aposti per una vaca sagrada com a entrenador?

Per què no? De tots se n'aprèn. Nosaltres, que som majoritàriament molt joves, i ell també.

A propòsit del que explicava Rosó Buch d'aquella vamba seva que guarda de record d'una final estatal júnior, creu que la relació personal entre jugadores fa millor un equip o a nivell professional això no compta?

Professionalment, quan ets a la pista, tant se val qui és la teva amiga i qui no ho és. L'equip ha de funcionar igualment. Però si a més li afegeixes un toc de família i d'amistat tot flueix més fàcilment. És el que passa a la selecció espanyola. Ja no és un equip, és una família. És molta estima, són molts anys, molta amistat, i l'espectador ho nota.

L'última: té algun propòsit al voltant de l'idioma, ara que estarà molts mesos a Catalunya?

Ja el parlo una miqueta [ho diu en català]. A la selecció hi ha catalanes, a Salamanca hi havia catalanes. Entendre'l, l'entenc una mica. Parlar-lo, poc, però el meu propòsit és acabar l'any sabent-ne més del que sé.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 08-09-2016 Pàgina 17

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/esports/article/53-basquet/1001871-tinc-ganes-de-jugar-un-basquet-intel-ligent.html